

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

1 päivänä maaliskuuta 2005 *

Asiassa T-169/03,

Sergio Rossi SpA, kotipaikka San Mauro Pascoli, Forlì-Cesena (Italia), edustajanaan
asianajaja A. Ruo,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV),
asiamiehinään P. Bullock ja O. Montalto,

vastaajana,

jossa asian käsittelyyn SMHV:n valituslautakunnassa osallistui ja väliintulijana
ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

Sissi Rossi Srl, kotipaikka Castenaso di Villanova, Bologna (Italia), edustajinaan
asianajajat S. Verea, M. Bosshard ja K. Muraro,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 28.2.2003 tekemästä ratkaisusta (asia R 569/2002-1), joka koski Calzaturificio Rossi SpA:n ja Sissi Rossi Srl:n välistä väitemenettelyä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Pirrung sekä tuomarit A. W. H. Meij ja S. Papasavvas,

kirjaaja: hallintovirkamies D. Christensen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.5.2003 toimitetun kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.9.2003 toimitetun SMHV:n vastineen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.9.2003 toimitetun väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon 14.9.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

- 1 Väliintulija teki 1.6.1998 yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/93 (EYVL 1994, L 11, s. 1) perusteella, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna.
- 2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, oli sanamerkki SISSI ROSSI.
- 3 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat muun muassa tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin tämä sopimus on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 18, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta: "Nahat ja nahan jäljitelmät ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; eläinten nahat, vuodat; matka-arkut ja -laukut; sateenvarjot, päivävarjot ja kävelykepit; raipat, valjaat ja satulavarusteet."
- 4 Tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin *Yhteisön tavaramerkkilehden* 22.2.1999 ilmestyneessä numerossa 12/1999.

- 5 Calzaturificio Rossi SpA -niminen yhtiö teki 21.5.1999 väitteen asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdan perusteella hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin rekisteröintiä vastaan seuraavien tavaroiden osalta: "Nahat ja nahan jäljitelmät ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; eläinten nahat, vuodat; matka-arkut ja -laukut."
- 6 Väitteen tueksi esitetyt tavaramerkit ovat sanamerkki MISS ROSSI, joka rekisteröitiin Italiassa 11.11.1991 (nro 553 016), ja kansainvälinen tavaramerkki MISS ROSSI, joka rekisteröitiin samana päivänä Ranskassa voimassa olevaksi (nro 577 643). Tavarat, joita nämä aikaisemmat tavaramerkit koskevat, ovat Nizzan sopimukseen perustuvan luokituksen luokkaan 25 kuuluvat "jalkineet".
- 7 Väliintulijan pyynnöstä Calzaturificio Rossi SpA esitti todisteet aikaisempien tavaramerkkien tosiasiallisesta käytöstä riidanalaista tavaramerkkiä koskevan hakemuksen julkaisua edeltäneiden viiden vuoden aikana.
- 8 Calzaturificio Rossin absorptiosulautumisen, joka vahvistettiin 22.11.2000 päivätyllä notaarin asiakirjalla, jälkeen kantajasta, jonka nimi on sittemmin Sergio Rossi SpA, tuli aikaisempien tavaramerkkien haltija.
- 9 Väiteosasto hylkäsi 30.4.2002 tekemällään ratkaisulla rekisteröintihakemuksen kaikkien väitteessä tarkoitettujen tavaroiden osalta. Se katsoi, että kantaja oli esittänyt näyttöä aikaisempien tavaramerkkien tosiasiallisesta käytöstä ainoastaan "näisten jalkineiden" osalta ja että yhtäältä nämä tavarat ja toisaalta tavaramerkki-hakemuksessa mainitut "nahat ja nahan jäljitelmät ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; eläinten nahat, vuodat; matka-arkut ja -laukut" ovat samankaltaiset. Väiteosasto katsoi lisäksi, että ranskalaiskuluttajan mielestä merkit ovat samankaltaiset.

- 10 Väliintulija teki 28.6.2002 SMHV:lle valituksen väiteosaston ratkaisusta.
- 11 SMHV:n ensimmäinen valituslautakunta kumosi 28.2.2003 tekemällään ratkaisulla (jäljempänä riidanalainen ratkaisu) väiteosaston ratkaisun ja hylkäsi väitteen. Valituslautakunta katsoi, että kyseessä olevien merkkien samankaltaisuus on vähäistä. Kyseessä olevien tavaroiden jakelukanavien, tehtävien ja luonteen vertailevan analyysin jälkeen se katsoi lisäksi, että tavaroiden väliset erot ovat huomattavasti merkittävämmät kuin niiden harvat yhteiset tekijät. Se tarkasteli muun muassa väitettä, jonka mukaan ”naisten jalkineet” ja ”naisten laukut” ovat samankaltaisia siksi, että ne täydentävät toisiaan, ja hylkäsi tämän väitteen. Sen mukaan asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua sekaannusvaaraa ei näin ollen ole.

Asianosaisten vaatimukset

- 12 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- toteaa, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä on sekaannusvaara, ja kumoaa riidanalaisen ratkaisun

  - toissijaisesti toteaa, että kyseessä olevat tavaramerkit, jotka koskevat ”naisten laukkuja” ja ”naisten jalkineita”, ovat ”yhteensopimattomat”, ja toteaa, että nämä tavarat ovat samankaltaiset

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 Kantaja täsmensi 12.2.2004 päivätyllä kirjeellä, että se vaatii ensisijaisesti riidanalaisen ratkaisun kumoamista kokonaisuudessaan ja toissijaisesti sen osittaista kumoamista sikäli kuin siinä todetaan, että tavaramerkkien, jotka koskevat ”naisten laukkuja” ja ”naisten jalkineita”, välillä ei ole sekaannusvaaraa.

14 SMHV ja väliintulija vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ensimmäistä kertaa esitetyt todisteet

15 Väitteensä tueksi, jonka mukaan naisten jalkineet ja naisten laukut ovat samankaltaisia tavaroita, kantaja esitti tiettyjä asiakirjoja, joihin kuuluu lehtiartikkeleja, mainoksia ja valokuvia, jotka ovat peräisin muun muassa Internet-sivuilta ja joissa kuvataan naisten jalkineita tai laukkuja. Väliintulija esitti otteita Internet-sivuilta tukeakseen kantajan esittämien perustelujen ja todisteiden hylkäämistä. Näitä asiakirjoja ei esitetty SMHV:ssä käydyssä hallinnollisessa menettelyssä.

Asianosaisten lausumat

- 16 SMHV väittää, että kantajan ensimmäistä kertaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämiä todisteita ei voida ottaa tutkittavaksi.
- 17 Kantaja vastasi suullisessa käsittelyssä, että nämä todisteet on syytä ottaa tutkittavaksi, koska valituslautakunta oli kantajan mukaan loukannut sen oikeutta tulla kuulluksi. Väiteosasto oli itse asiassa katsonut, että tavarat, joita tavaramerkit koskevat, ovat samankaltaiset. Koska valituslautakunta aikoi kumota väiteosaston ratkaisun sillä perusteella, että kyseessä olevat tavarat eivät ole samankaltaiset, sen olisi pitänyt varoittaa kantajaa ja antaa tälle mahdollisuus esittää näkemyksensä ja arvioida täydentävien todisteiden esittämisen hyödyllisyyttä. Kantajan mukaan tämän kantajan kuulemisoikeuden loukkauksen, johon valituslautakunta syyllistyi, vuoksi riidanalaisen ratkaisun kumoaminen on perusteltua. Kannekirjelmässä esitetyt todisteet on siis joka tapauksessa otettava tutkittavaksi.
- 18 SMHV ja väliintulija eivät ole esittäneet näkemystään siitä, onko väliintulijan esittämät asiakirjat otettava tutkittavaksi.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 19 Aluksi on todettava, että sikäli kuin kantajan suullisessa käsittelyssä esittämät huomautukset on ymmärrettävä siten, että se esittää nyt kanneperusteen, joka perustuu sen kuulemisoikeuden, joka vahvistetaan asetuksen N:o 40/94 73 artiklan toisessa virkkeessä, loukkaamiseen, tämä kanneperuste on jätettävä tutkimatta.

- 20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tullessiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin.
- 21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa ensiksi, että kantaja ei väittänyt kannekirjelmässään, että valituslautakunta olisi rikkonut asetuksen N:o 40/94 73 artiklan toista virkettä.
- 22 Lisäksi se, että valituslautakunta ei ollut varoittanut kantajaa siitä, että se aikoi kumota väiteosaston ratkaisun sillä perusteella, että tavarat, joita tavaramerkit koskevat, eivät ole samankaltaiset, oli kantajan tiedossa tämän toimittaessa kannekirjelmänsä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, minkä vuoksi se ei voi olla työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu uusi tosiseikka tai oikeudellinen seikka.
- 23 Sikäli kuin väitteellä, joka koskee sitä, että valituslautakunta loukkasi kantajan oikeutta tulla kuulluksi, pyritään tukemaan näkemystä, jonka mukaan kantajan esittämät todisteet voidaan ottaa tutkittavaksi, tämä väite on tehoton.
- 24 Tämän osalta on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa asetuksen N:o 40/94 63 artiklan perusteella nostetulla kanteella pyritään valvomaan SMHV:n valituslautakuntien ratkaisujen laillisuutta (asia T-247/01, eCopy v. SMHV (ECOPY), tuomio 12.12.2002, Kok. 2002, s. II-5301, 49 kohta; asia T-128/01, DaimlerChrysler v. SMHV (etusäleikkö), tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. II-701, 18 kohta ja asia T-115/03, Samar v. SMHV – Grotto (GAS STATION), tuomio 13.7.2004, Kok. 2004, s. II-2939, 13 kohta).

- 25 Tosiseikoilla, joihin viitataan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja joita ei ole toimitettu aikaisemmin SMHV:n yksiköille, ei voida vaikuttaa tällaisen ratkaisun laillisuuteen, ellei SMHV:n olisi pitänyt ottaa niitä huomioon viran puolesta (em. asia ECOPY, tuomion 46 kohta ja em. asia GAS STATION, tuomion 13 kohta). Kuten asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohdan loppuosasta, jonka mukaan rekisteröinnin suhteellisia hylkäysperusteita koskevassa menettelyssä SMHV:n tutkimus rajoittuu osapuolten esittämiin perusteisiin ja vaatimuksiin, ilmenee, sen ei tarvitse ottaa viran puolesta huomioon tosiseikkoja, joita osapuolet eivät ole esittäneet. Tällaisilla tosiseikoilla ei näin ollen voida asettaa valituslautakunnan ratkaisun laillisuutta kyseenalaiseksi (em. asia GAS STATION, tuomion 13 kohta).
- 26 Jos kantaja katsoo, että valituslautakunta on asetuksen N:o 40/94 73 artiklan toisen virkkeen vastaisesti evännyt siltä mahdollisuuden esittää todisteita määräajassa hallinnollisessa menettelyssä, sen olisi pitänyt esittää tällainen peruste riidanalaisen ratkaisun kumoamisvaatimuksensa tueksi. Se, että valituslautakunta on loukannut kantajan oikeutta tulla kuulluksi, ei sen sijaan voi johtaa siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkastelisi tosiseikkoja ja todisteita, joita ei ole esitetty aikaisemmin SMHV:n yksiköissä, ainakaan sikäli kuin tämän ei tarvinnut ottaa niitä huomioon viran puolesta.
- 27 Väliintulijan esittämien asiakirjojen osalta sovelletaan edellä 24 ja 25 kohdassa esitetyn kaltaisia periaatteita. Sikäli kuin niitä ei ole esitetty SMHV:n yksiköissä, niillä ei voida asettaa kyseenalaiseksi riidanalaisen ratkaisun laillisuutta eikä oikeuttaa sitä jälkeenkäin.
- 28 Tästä seuraa, että kantajan ja väliintulijan kirjelmiensä liitteissä esittämiä todisteita ei oteta huomioon.

Viittaaminen SMHV:n koko asiakirja-aineistoon

29 Sekä kantaja että väliintulija viittaavat kirjelmässään kaikkiin perusteisiin ja perusteluihin, jotka esitettiin hallinnollisen menettelyn kuluessa.

30 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on mainittava yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Oikeuskäytännön mukaan näiden tietojen on oltava riittävän selvät ja täsmälliset, jotta vastaaja voi valmistella puolustautumistaan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaista kanteen mahdollisesti ilman muita sen tueksi esitettäviä tietoja. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sitä paitsi katsonut, että vaikka kannekirjelmää voidaan tukea viittaamalla sen liitteenä olevien asiakirjojen tiettyihin kohtiin, viittaamalla yleisluonteisesti joihinkin jopa kannekirjelmän liitteinä oleviin asiakirjoihin ei voida korjata sitä, että kannekirjelmässä ei ole mainittu olennaisia seikkoja, ja että ensimmäisen oikeusasteen tehtävänä ei ole toimia asianosaisten sijasta ja pyrkiä yksilöimään asiaankuuluvia seikkoja liitteistä (ks. asia T-231/99, *Joynson v. komissio*, tuomio 21.3.2002, Kok. 2002, s. II-2085 (vahvistettu yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-204/02 P, *Joynson v. komissio*, 10.12.2003 antamalla määräyksellä, Kok. 2003, s. II-2085), 154 kohta ja asia T-56/92, *Koelman v. komissio*, määräys 29.11.1993, Kok. 1993, s. II-1267, 21 ja 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tätä oikeuskäytäntöä voidaan työjärjestyksen 46 artiklan nojalla, joka soveltuu työjärjestyksen 135 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan henkistä omaisuutta koskeviin oikeusriitoihin, soveltaa valituslautakunnassa käydyn menettelyn toisen osapuolen, joka on väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, vastineeseen (asia T-115/02, *AVEX v. SMHV – Ahlers (a)*, tuomio 13.7.2004, Kok. 2004, s. II-2907, 11 kohta).

31 Tästä seuraa, että sikäli kuin kannekirjelmässä ja vastineessa viitataan kantajan ja väliintulijan SMHV:ssä esittämiin asiakirjoihin, niitä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska niiden sisältämää yleisluonteista viittausta ei voida yhdistää kanneperusteisiin ja perusteluihin, jotka kannekirjelmässä ja vastineessa esitetään.

Vaatimus, jolla pyritään ensisijaisesti riidanalaisen ratkaisun kumoamiseen kokonaisuudessaan ja toissijaisesti riidanalaisen ratkaisun osittaiseen kumoamiseen

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

- 32 Kantaja esittää kanteensa tueksi yhden kanneperusteen, joka koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista.

— Kohdeyleisö

- 33 Kantaja ja SMHV katsovat, että kyseessä olevien tavaroiden keskivertokuluttaja on ranskalainen ja italialainen naiskuluttaja. Väliintulija katsoo puolestaan, että asianmukainen alue tavaramerkkien vertailemiseksi on yksinomaan Ranska.

— Tavaroiden samankaltaisuus

- 34 Tavaroiden samankaltaisuuden osalta kantaja katsoo, että ”naisten jalkineiden” kaltaiset tavarat, joita aikaisemmilla tavaramerkeillä suojataan, ja tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut tavarat, joita ovat esimerkiksi ”nahat ja nahan jäljitelmät ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; eläinten nahat, vuodat; matka-arkut ja -laukut” ja ennen kaikkea ”naisten laukut”, ovat samankaltaisia.

- 35 Kantaja korostaa, että sekä jalkineilla että käsilaukuilla on esteettinen ja koristeellinen tehtävä naisten vaatetuksessa. "Naisten jalkineet" ja "naisten laukut" ovat samantyyppisiä tavaroita, koska ne valmistetaan usein samasta materiaalista. Näiden tavaroiden loppukuluttajat ja jakelukanavat ovat lisäksi samat. Italialais- ja ranskalaisnaiskuluttajien näkökulmasta laukku ja kengät muodostavat kokonaisuuden. Kantaja päättelee tästä, että tavarat täydentävät toisiaan siten, että niitä on pidettävä samankaltaisina. Se täsmensi suullisessa käsittelyssä, että SMHV on myös omaksunut tämän näkemyksen 10.5.2004 antamissaan väitemenettelyä koskevissa ohjeissa.
- 36 Tavaroiden samankaltaisuuden osalta SMHV yhtyy valituslautakunnan analyysiin, jonka mukaan "naisten jalkineet" ja "nahat ja nahan jäljitelmät; eläinten nahat, vuodat; matka-arkut ja -laukut" eivät ole samankaltaisia.
- 37 SMHV toteaa kuitenkin, että väiteosastojen omaksuman käytännön mukaan yhtäältä "vaatteet" ja "jalkineet" ja toisaalta "nahat ja nahan jäljitelmät ja laukut" ja erityisesti "käsilaukut" katsotaan toisiaan täydentäviksi tavaroiksi. SMHV mainitsee esimerkkinä väiteosaston 30.6.2000 tekemän ratkaisun nro 1440/2000 (Local Boy'z v. WHG Westdeutsche Handelsgesellschaft) ja sen 9.8.2000 tekemän ratkaisun nro 2008/2000 (T. J. Hughes v. TJ Investments). SMHV toteaa, että muun muassa edellä 35 kohdassa mainittujen väitemenettelyä koskevien ohjeiden 2 osan 2 luvun 2.6.2 kohdassa täsmennetään, että "käsilaukut", "jalkineet" ja "vaatteet" ovat kuluttajan näkökulmasta toisiaan täydentäviä tavaroita. Se lisäsi vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suullisessa käsittelyssä esittämään kysymykseen, että tavaramerkkien alalla toimivaltaiset viranomaiset eivät kritisoi-neet yksimielisesti tätä kohtaa niiden neuvottelujen aikana, jotka käytiin ennen kuin SMHV hyväksyi kyseiset ohjeet, koska jos näin olisi ollut, SMHV ei tavallisesti olisi hyväksynyt kritisoitua kohtaa.
- 38 Väliintulija väittää, että tavarat, joita kyseessä olevat tavaramerkit koskevat, eivät ole samankaltaiset. Se huomauttaa tämän osalta ensiksi, että kantaja ei ole esittänyt vastaväitteitä valituslautakunnan päätelmästä, jonka mukaan "naisten jalkineet" ja

muut tavarat kuin ”naisten laukut”, joita tavaramerkkihakemus koskee, eivät ole samankaltaiset. Väliintulija väittää seuraavaksi, että pelkästään siksi, että kuluttaja pyrkii siihen, että jalkineet ja laukku ovat yhteensopivat, ei voida päätellä, että tavarat ovat samankaltaiset.

— Merkkien samankaltaisuus

- 39 Kantaja esittää, että merkkien välinen samankaltaisuuden aste on luokiteltava ”merkittäväksi eikä heikoksi”. Se korosti suullisessa käsittelyssä, että nimen ”Rossi” yleisyys ei estä sitä, että se olisi erottamiskykyinen, kun on kyse tavaramerkillä MISS ROSSI varustetuista tavaroista.
- 40 SMHV yhtyy valituslautakunnan päätelmään, jonka mukaan merkkien samankaltaisuuden aste on heikko.
- 41 Väliintulija kiistää valituslautakunnan päätelmän, jonka mukaan merkit MISS ROSSI ja SISSI ROSSI ovat samankaltaiset. Se täsmentää tämän osalta, että aikaisemmat tavaramerkit eivät ole erityisen erottamiskykyisiä. Koska kantaja ei kiistänyt sitä, että sukunimi ”Rossi” on erittäin yleinen nimi, merkkien analyysissä on keskityttävä kummankin merkin ensimmäiseen sanaan (”miss” ja ”Sissi”). Väliintulijan mukaan ensimmäiset sanat ovat riittävän erilaiset, jotta kyseessä olevien merkkien samankaltaisuus voidaan hylätä. Se lisää, että niiden merkityssisältö on erilainen, mikä saattaa riittää niiden erottamiseen (asia T-292/01, Phillips-Van Heusen v. SMHV – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), tuomio 14.10.2003, Kok. 2003, s. II-4335, 54 kohta ja asia T-185/02, Ruiz-Picasso ym. v. SMHV – DaimlerChrysler (PICARO), tuomio 22.6.2004, Kok. 2004, s. II-1739, 56 kohta).

— Sekaannusvaara

- 42 Kantaja väittää, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä on vaara miellelyhtymästä, joka liittyy siihen, että tavaramerkkiä SISSI ROSSI käytetään nimenomaisesti naisten laukuissa ja että kantaja toimii jo tällä alalla.
- 43 SMHV katsoo, että tämä väite on tehoton.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 44 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä jos sen vuoksi, että tavaramerkki on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi tavaramerkki ja että nämä tavaramerkit on tarkoitettu samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluita varten, yleisön keskuudessa on sekaannusvaara sillä maantieteellisellä alueella, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu.

— Oikeudenkäynnin laajuus

- 45 Aluksi on todettava, että kannekirjelmästä ja muun muassa kantajan vaatimusten ensimmäisestä kohdasta sekä tämän lausumista ilmenee, että kantaja katsoo, että kaikki väitteessä tarkoitetut tavarat ja aikaisemmillä tavaramerkeillä varustetut ”naisten jalkineet” ovat samankaltaisia.

- 46 On kuitenkin todettava, kuten väliintulija perustellusti huomautti, että kannekirjelmässä esitetyissä perusteluissa viitataan yksinomaan ”naisten laukkuihin” ja ”naisten jalkineisiin”. Koska kannekirjelmässä ei esitetä perusteluja, joilla asetettaisiin kyseenalaiseksi valituslautakunnan päätelmä, jonka mukaan ”nahat ja nahan jäljitelmät; eläinten nahat, vuodat; matka-arkut ja -laukut” ja ”naisten jalkineet” eivät ole samankaltaisia, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei ole syytä tarkastella kyseisten tavaroiden väitettyä samankaltaisuutta. Kantajan SMHV:ssä käydyssä menettelyssä esittämiin huomautuksiin yleisesti viittaamalla ei myöskään voida korjata kannekirjelmästä puuttuvia perusteluja (ks. edellä 31 kohta). Lopuksi on todettava, että kantaja väitti yksinomaan suullisessa käsittelyssä ja siis liian myöhään, että kaikilla näillä tavaroilla on samat jakelukanavat ja ne valmistetaan samasta raaka-aineesta.
- 47 Aikaisempien tavaramerkkien osalta valituslautakunnan päätelmää, jonka mukaan asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 kohdan viimeisen virkkeen ja 43 artiklan 3 kohdan perusteella on katsottava, että aikaisemmat tavaramerkit on rekisteröity yksinomaan ”naisten jalkineita” varten, ei ole asetettu kyseenalaiseksi.
- 48 Edellä esitetyistä kohdista seuraa, että ensisijainen vaatimus, jolla pyritään riidanalaisen ratkaisun kumoamiseen kokonaisuudessaan, on hylättävä, ja on tarpeen tarkastella yksinomaan toissijaista vaatimusta, jolla pyritään riidanalaisen ratkaisun osittaiseen kumoamiseen. On näin ollen arvioitava yhtäältä yksinomaan ”naisten laukkujen”, jotka ovat luokkaan 18 kuuluvia ja yhteisön tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettuja ”nahkoja ja nahan jäljitelmiä ja niistä tehtyjä tavaroita, jotka eivät sisälly muihin luokkiin”, ja toisaalta luokkaan 25 kuuluvien aikaisemmilla tavaramerkeillä varustettujen ”naisten jalkineiden” välistä samankaltaisuutta.

— Kohdeyleisö

- 49 Koska ”naisten jalkineet” ja ”naisten laukut” ovat tavanomaisia kulutustavaroita, jotka on tarkoitettu naisille, kohdeyleisö muodostuu pääasiallisesti naispuolisista keskivertokuluttajista.
- 50 Koska aikaisemmat tavaramerkit on suojattu Ranskassa ja Italiassa, kyseinen yleisö muodostuu periaatteessa ranskalais- ja italialaiskuluttajista.
- 51 Väliintulija väittää kuitenkin, että tässä asiassa merkityksellinen alue on yksinomaan Ranska.
- 52 Tämän osalta on todettava, että ainoastaan siinä tapauksessa, että ranskalaiskuluttaja ymmärtää tavarat ja merkit eri tavoin kuin italialaiskuluttaja, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on lausuttava siitä, kattaako asiassa kyseessä oleva alue Italian vai ei. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa kuitenkin, että yksikään asian osapuolista ei ole tehnyt eroa sen välillä, miten ranskalaisyleisö ja italialaisyleisö ymmärtävät tavarat. Tavaroiden samankaltaisuutta kyseisten kuluttajien näkökulmasta on näin ollen arvioitava tarvitsematta tehdä tällaista eroa. Merkkien samankaltaisuutta puolestaan tutkitaan tarvittaessa ottamalla huomioon, miten ranskalais- ja italialaiskuluttajat ymmärtävät ne.

— Tavaroiden samankaltaisuus

- 53 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan sanamuodosta ilmenee, että tässä säännöksessä tarkoitettu sekaannusvaara edellyttää, että tavaramerkeillä

varustetut tavarat tai palvelut ovat samat tai samankaltaiset. Näin ollen jopa siinä tapauksessa, että hakemuksen kohteena oleva merkki ja tavaramerkki, jonka erottamiskyky on erityisen vahva, ovat samat, on tarpeen osoittaa, että kyseessä olevilla tavaramerkeillä varustetut tavarat tai palvelut ovat samankaltaiset (ks. vastaavasti asia C-39/97, Canon, tuomio 29.9.1998, Kok. 1998, s. I-5507, 22 kohta).

54 Kyseessä olevien tavaroiden samankaltaisuuden arvioimiseksi on otettava huomioon kaikki kyseisten tavaroiden välistä yhteyttä luonnehtivat merkitykselliset tekijät, joita ovat erityisesti tavaroiden ja palvelujen luonne, käyttötarkoitus, käyttötavat sekä se, ovatko ne keskenään kilpailevia vai toisiaan täydentäviä (ks. jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) soveltamisen osalta em. asia Canon, tuomion 23 kohta ja asetuksen N:o 40/94 soveltamisen osalta asia T-85/02, *Díaz v. SMHV – Granjas Castelló (CASTILLO)*, tuomio 4.11.2003, Kok. 2003, s. II-4835, 32 kohta).

55 Käsiteltävänä olevassa asiassa on todettava ensiksi, että se, että kyseessä olevat tavarat valmistetaan usein samasta raaka-aineesta eli nahasta ja tekonahasta, voidaan ottaa huomioon tavaroiden samankaltaisuutta arvioitaessa. Koska nahasta tai tekonahasta voidaan kuitenkin valmistaa huomattava määrä erilaisia tavaroita, tämä tekijä ei yksinään riitä osoittamaan, että tavarat ovat samankaltaiset.

56 Niiden loppukuluttajien osalta, joille kyseessä olevat tavarat on tarkoitettu, on täsmennettävä, että tämä seikka ei kuulu edellä mainitussa asiassa Canon annetun tuomion 23 kohdassa nimenomaisesti mainittuihin merkityksellisiin seikkoihin, koska yhteisöjen tuomioistuin ei maininnut tavaroiden ”loppukuluttajia” vaan niiden käyttötarkoituksen (”Verwendungszweck”). Valituslautakunta totesi joka tapauksessa asianmukaisesti riidanalaisen ratkaisun 36 kohdassa, että viiteyleisö ei ole erityisyleisö vaan se muodostuu mahdollisesti kaikista ranskalais- ja italialaisnaisku-

luttajista. Tässä tilanteessa se, keitä loppukuluttajat ovat, ei voi olla merkitsevä tekijä tavaroiden samankaltaisuuden arvioinnissa.

- 57 Tavaroiden käyttötarkoituksen osalta valituslautakunta totesi asianmukaisesti, että tämä on eri, koska jalkineilla peitetään jalat ja laukuilla kuljetetaan tavaroita. Tästä seuraa, että tavarat eivät ole korvattavissa toisillaan, minkä vuoksi ne eivät kilpaile keskenään.
- 58 Kantajan väite, jonka mukaan edellisessä kohdassa kuvaillut tavaroiden ensisijaiset tehtävät ovat toissijaisia suhteessa niiden esteettiseen tehtävään naisten vaatetuksessa ja jonka mukaan naisten laukut ja jalkineet ovat ylellisyystavaroita, ei vakuuta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta. Vaikka on ensinnäkin totta, että monet tavarat voivat erityisesti vaatetuksen ja muodin alalla täyttää sekä ensisijaisen tehtävänsä että esteettisen tehtävän, pelkästään tämä seikka ei voi saada kuluttajaa ajattelemaan, että kyseiset tavarat ovat peräisin samasta yrityksestä tai taloudellisesti toisiinsa sidoksissa olevista yrityksistä. Tämä kriteeri on liian yleinen, jotta voitaisiin todeta, että tavarat ovat samankaltaiset. Naisten jalkineet ja naisten laukut eivät toiseksi ole pelkästään ylellisyystavaroita, joiden tehtävä koristeena olisi tärkeämpi kuin niiden ensisijainen tehtävä, joka jalkineiden tapauksessa on jalkojen peittäminen ja laukkujen tapauksessa tavaroiden kantaminen.
- 59 Kantaja esittää myös, että "naisten jalkineet" ja "naisten laukut" ovat toisiaan täydentäviä ja näin ollen samankaltaisia tavaroita.
- 60 Sen määritelmän mukaan, jonka SMHV antaa edellä 35 kohdassa mainittujen väitemenettelyä koskevien ohjeiden 2 osan 2 luvun 2.6.1 kohdassa, toisiaan täydentävät tavarat ovat tavaroita, joiden välillä on läheinen yhteys siinä mielessä,

että toinen tavara on välttämätön tai tärkeä toisen tavaran käytön kannalta, joten kuluttajat voivat ajatella, että sama yritys on vastuussa näiden kahden tavaran valmistuksesta.

- 61 Käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja ei ole osoittanut, että kyseessä olevat tavarat olisivat tällä tavoin toiminnallisesti toisiaan täydentäviä. Kuten edellä 35 kohdassa mainittujen ohjeiden 2 osan 2 luvun 2.6.2 kohdasta ilmenee, SMHV näyttää puolestaan hyväksyvän esteettisen ja siis subjektiivisen täydentävyyden, joka määrittellään kuluttajien tottumuksilla tai mieltymyksillä, jotka voivat perustua valmistajien markkinointiponnistuksiin ja jopa pelkkiin muoti-ilmioihin.
- 62 On kuitenkin todettava, että kantaja ei osoittanut SMHV:n yksiköissä käydyin menettelyn kuluessa tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että tämä esteettinen tai subjektiivinen täydentävyys olisi saavuttanut todellisen esteettisen ”tarpeen” asteen siten, että kuluttajat katsoisivat, että sellaisen laukun kantaminen, joka ei sovi täydellisesti yhteen heidän jalkineidensa kanssa, olisi epätavallista tai tyrmistyttävää. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo ensiksi, että tietyn esteettisen harmonian tavoittelu vaatetuksessa on yleinen piirre koko muodin ja vaatetuksen alalla, ja se on liian yleinen tekijä, jotta pelkästään sen perusteella voitaisiin perustella päätelmä, jonka mukaan kaikki kyseessä olevat tavarat täydentävät toisiaan, minkä vuoksi ne ovat samankaltaiset. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa lisäksi, että tosiseikoilla ja todisteilla, jotka kantaja esitti ensimmäistä kertaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ei voida käsiteltävänä olevassa asiassa kyseenalaistaa riidanalaisen ratkaisun laillisuutta, kuten edellä 19 kohdasta ja sitä seuraavista kohdista ilmenee.
- 63 Lisäksi se, että kuluttajat katsovat tavaran täydentävän toista tavaraa tai olevan sen asuste, ei riitä siihen, että he kuvittelisivat, että näillä tavaroilla on sama kaupallinen alkuperä. Tämä jälkimmäinen seikka edellyttää myös, että kuluttajien mielestä on tavanomaista, että näitä tavaroita pidetään kaupan samalla tavaramerkillä varus-

tettuna, mikä merkitsee tavallisesti, että näitä tavaroita valmistavat tai jakelevat enimmäkseen samat tahot.

- 64 Valituslautakunta ei tarkastellut sitä, valmistavatko naisten jalkineiden valmistajat yleisesti ottaen myös naisten laukkuja. Kantaja ei kuitenkaan esittänyt SMHV:n yksiköissä käydyssä menettelyssä yksityiskohtaisia tai todistein tuettuja toiseikkoja, joiden perusteella voitaisiin päätellä, että kohdeyleisö katsoo, että jalkineiden ja laukkujen valmistajat ovat tavanomaisesti samat. Se tyytyi väittämään yleisesti, että näitä tavaroita myyvät tuottajat voivat olla samoja. Sekä väitemenettelyä koskevissa ohjeissa että väiteosaston kahdessa ratkaisussa, jotka mainitaan edellä 37 kohdassa, todetaan, että perinteisesti on epätavallista, että samat valmistajat tai toisiinsa sidoksissa olevat valmistajat jakelevat käsilaukkuja ja jalkineita. Tällaisessa tilanteessa tällä seikalla ei voida kyseenalaistaa valituslautakunnan suorittaman sekaannusvaaran kokonaisarvioinnin tulosta.
- 65 Jakelukanavien osalta valituslautakunta totesi seuraavaksi asianmukaisesti, että kyseessä olevia tavaroita myydään joskus, muttei aina eikä välttämättä, samoissa kaupoissa. Se myönsi myös, että vaikka tämä todellakin on samankaltainen tekijä kyseessä olevien tavaroiden välillä, se ei kuitenkaan riitä hävittämään tavaroiden välisiä eroja.
- 66 Kantaja ei ole osoittanut, että kyseessä olevia tavaroita myydään tavanomaisesti samoissa paikoissa, eikä edes, että kuluttajat välttämättä odottaisivat löytävänsä kenkäkaupoista paitsi jalkineita myös huomattavan valikoiman naisten laukkuja, ja päinvastoin. Se ei ole myöskään osoittanut, että kuluttajat odottaisivat tavallisesti, että jalkineiden valmistajat myyvät myös samalla tavamerkillä varustettuja laukkuja, ja päinvastoin.

- 67 Tässä tilanteessa valituslautakunnan päätelmä, jonka mukaan tavaroiden väliset erot ovat merkittävämmät kuin niiden välinen samankaltaisuus, on hyväksyttävä.
- 68 Kuten edellä olevista 55 ja 65 kohdasta ilmenee, tavaroilla on myös tiettyjä yhteisiä piirteitä, joihin kuuluu se, että niitä myydään joskus samoissa myyntipisteissä. Todetut erot kyseessä olevien tavaroiden välillä eivät näin ollen ole sellaiset, että pelkästään niillä suljettaisiin pois sekaannusvaaran mahdollisuus erityisesti tilanteessa, jossa hakemuksen kohteena oleva merkki ja aikaisempi tavaramerkki, joka on erityisen erottamiskykyinen, ovat samat (ks. edellä 53 kohta).

— Merkkien samankaltaisuus

- 69 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kyseessä olevien merkkien visuaalisen, foneettisen tai merkityssisällön samankaltaisuuden osalta sekaannusvaaran kokonaisarvioinnin on perustuttava niistä syntyvään kokonaisvaikutelmaan, ja huomioon on otettava erityisesti niiden erottavat ja hallitsevat osat (ks. em. asia BASS, tuomion 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Käsiteltävänä olevassa asiassa arviointi tehdään ottaen huomioon se, miten italialais- ja ranskalaiskuluttajat ymmärtävät merkit (ks. edellä 49–52 kohta).
- 70 Visuaalisella tasolla kyseessä olevien merkkien toinen sana eli ”Rossi” on sama. Ensimmäisillä sanoilla (”Sissi” ja ”miss”) on yhteisiä osatekijöitä eli kolme kirjainta ”iss”. Hakemuksen kohteena olevan merkin sana ”Sissi” on puolestaan pidempi kuin sana ”miss”, jossa on vain neljä kirjainta hakemuksen kohteena olevan merkin viiden kirjaimen sijaan. Ensimmäiset kirjaimet ”s” ja ”m” ja viimeiset kirjaimet ”i” ja ”s” ovat visuaalisesti erilaiset.

- 71 Foneettisen samankaltaisuuden osalta valituslautakunta totesi perustellusti, että molemmille kyseessä oleville merkeille on tyypillistä se, että niissä on kahden "s":n vahva äänne ja ainoastaan yksi vokaali "i". Se totesi myös asianmukaisesti, että kahdessa sanassa on eri määrä tavuja ja että ranskassa paino on jälkimmäisellä tavulla, toisin kuin italiassa.
- 72 Merkityssisällön samankaltaisuuden osalta valituslautakunta katsoi perustellusti, että italialais- ja ranskalaiskuluttajat ymmärtävät sanan "Rossi" italialaisperäiseksi sukunimeksi. Osapuolet ovat myös yksimielisiä siitä, että sana "Sissi" tunnistetaan naisen etunimeksi. On myös kiistatonta, että kohdeyleisö ymmärtää, että sana "miss" merkitsee neitiä englanniksi. Kantaja toteaa kuitenkin perustellusti, että sekä merkki MISS ROSSI että merkki SISSI ROSSI saavat ajattelemaan naissukupuolen edustajaa, jonka sukunimi on Rossi. Sanan "miss" (neiti) ja tietyn etunimen, kuten "Sissi", merkityssisältö on kuitenkin eri.
- 73 Koska merkit siis muistuttavat jossain määrin toisiaan, mutta koska niissä on myös eroja, samankaltaisuuden aste riippuu siitä, onko yhteinen osatekijä eli sana "Rossi" niiden erottamiskykyinen ja hallitseva osatekijä.
- 74 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tämän osalta ensiksi, että sana "Rossi" esiintyy toisena kyseessä olevissa merkeissä ja että sitä ei korosteta millään tavoin kyseisissä merkeissä.
- 75 Seuraavaksi on todettava, että kantaja ei ole väittänyt, että sana "Rossi" olisi merkin hallitseva osatekijä, vaan yksinomaan, että valituslautakunta katsoi virheellisesti, että sanat "Sissi" ja "miss" ovat hallitsevia osatekijöitä kyseisten tavaramerkkien muodostamassa kokonaisvaikutelmassa.

- 76 Jopa olettaen, että sanat ”miss” aikaisemmissa tavaramerkeissä ja sana ”Sissi” hakemuksen kohteena olevassa merkissä eivät ole näiden merkkien hallitsevat tekijät vaan että niiden vaikutus on sama kuin sanan ”Rossi”, edellä 70–72 kohdassa mainitut erot riittävät kantajan sen väitteen hylkäämiseen, jonka mukaan merkkien samankaltaisuutta on pidettävä merkittävänä. Kyseessä on enintään keskinkertainen samankaltaisuuden aste tai peräti heikko samankaltaisuus.

— Sekaannusvaara

- 77 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaaran muodosta se, että yleisö saattaa luulla, että kyseessä olevat tavarat tai palvelut ovat peräisin samasta yrityksestä tai mahdollisesti toisiinsa taloudellisesti sidoksissa olevista yrityksistä. Tavaroiden alkuperää koskevaa sekaannusvaaraa on arvioitava kokonaisvaltaisesti sen mukaan, miten kohdeyleisö ymmärtää kyseiset merkit ja tavarat, ja ottaen huomioon kaikki asian kannalta merkitykselliset seikat, joita ovat muun muassa merkkien samankaltaisuuden ja merkeillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden keskinäinen riippuvuus (ks. asia T-162/01, Laboratorios RTB v. SMHV – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), tuomio 9.7.2003, Kok. 2003, s. II-2821, 29–33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 78 Tämän saman oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on sitä suurempi, mitä erottamiskykyisempi aikaisempi tavaramerkki on (ks. vastaavasti em. asia Canon, tuomion 18 kohta ja asia C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomio 22.6.1999, Kok. 1999, s. I-3819, 20 kohta).

- 79 Käsiteltävänä olevassa asiassa on kiistatonta, että aikaisempien tavaramerkkien erottamiskyky ei ole vahva. On siis ainoastaan selvittävä, riittääkö merkkien välinen samankaltaisuus kumoamaan kyseisten tavaroiden väliset erot ja aiheuttamaan sekaannusvaaran kohdeyleisön keskuudessa.
- 80 Edellä 57 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa mainitut tavaroiden väliset erot ja 70–72 kohdassa esitetyt merkkien erot huomioon ottaen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että kuluttaja ei sekoita kyseessä olevia tavaramerkkejä keskenään.
- 81 Kantaja katsoo kuitenkin, että miellelyhtymän vaara on olemassa sikäli kuin kuluttaja voi luulla, että kyseisillä tavaramerkeillä kaupan pidettävät tavarat ovat peräisin samasta yrityksestä tai toisiinsa taloudellisesti sidoksissa olevista yrityksistä.
- 82 Tämän osalta on todettava ensiksi, että kantaja ei ole kyseenalaistanut valituslautakunnan toteamusta, jonka mukaan sukunimi ”Rossi” on hyvin tavallinen ja tyyppillinen italialainen sukunimi paitsi italialaiskuluttajien myös ranskalaiskuluttajien silmissä.
- 83 Vaatetuksen tai muodin kaltaisella alalla, jossa sukunimistä muodostuvien merkkien käyttö on tavallista, voidaan yleissääntönä olettaa, että hyvin tavallinen nimi esiintyy useammin elinkeinotoiminnassa kuin harvinainen nimi. Tämän vuoksi kuluttaja ei luule, että kaikki sukunimen ”Rossi” sisältävän tavaramerkin haltijat ovat taloudellisesti sidoksissa toisiinsa. Kuluttaja ei näin ollen katso, että yritykset, jotka myyvät tavaramerkillä SISSI ROSSI varustettuja laukkuja, ovat taloudellisesti sidoksissa yrityksiin, jotka myyvät tavaramerkillä MISS ROSSI varustettuja jalkineita, tai että kyse on samasta yrityksestä.

- 84 Lopuksi sillä, että kantaja valmistaa myös käsilaukkuja, ei ole merkitystä aikaisempien tavaramerkkien ja hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin välisen sekaannusvaaran arvioinnissa. Kyseessä olevilla tavaramerkeillä varustettuja tavaroita on tarkasteltava sellaisina kuin ne ovat kyseisillä merkeillä suojattuina. Aikaisempia tavaramerkkejä ei kuitenkaan ole rekisteröity ”nahkoja ja nahan jäljitelmiä ja niistä tehtyjä tavaroita varten, jotka eivät sisälly muihin luokkiin”, vaan ne katsotaan rekisteröidyn yksinomaan ”naisten jalkineita” varten. Tästä seuraa, että kantaja ei voi tukeutua aikaisempiin tavaramerkkeihin suojatakseen käsilaukkujen tuotelinjaansa.
- 85 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että valituslautakunta totesi perustellusti, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä ei ole sekaannusvaaraa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei tarvitse lausua siitä, rajoittuuko asiaankuuluva alue Ranskaan, eikä siitä, kiinnittävätkö kyseessä olevat naiskuluttajat erityistä huomiota tavaramerkkeihin. Kantajan ainoa kanneperuste on näin ollen perusteeton, joten kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 86 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on SMHV:n ja väliintulijan vaatimusten mukaisesti veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Kanne hylätään.**
- 2) **Kantaja veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Pirrung

Meij

Papasavvas

Julistettiin Luxemburgissa 1 päivänä maaliskuuta 2005.

H. Jung

kirjaaja

J. Pirrung

jaoston puheenjohtaja